



ОЛАДКИ З ГОЛУБАМИ

Тук-тук. Тук-тук-тук.

Саймон Торн різко розплющив очі. Він лежав у ліжку, важко дихаючи та мружачись від ранкового світла. Сон, який раптово перервався, вислизав із його пам'яті, і чим дужче він намагався вловити його, тим швидше той зникав. Сон видавався важливим: Саймон міг присягтися, що обличчя, яке він бачив у ньому, належало його матері.

Тук. Тук-тук-тук.

Він перевернувся на бік, у голові паморочилося від недосипу. У тісній нью-йоркській квартирі, де він жив із дядьком, пахло олад-

ками, і йому закрутило в животі. Навіть шоколадна посипка не змогла б підсолодити той факт, що сьогодні був перший день сьомого класу.

Тук. Тук-тук. Тук-тук-тук.

Голуб увівся на підвіконня, стукаючи дзюбом по шибці. Саймон застогнав.

— Ти занадто рано. Приходь пізніше.

Голуб продовжував наполегливо вистукувати, нарощуючи темп. Нічого дивного — Саймон встиг упевнитися, що голуби, як правило, надзвичайно грубі й страшенно пихаті. Їх не хвилювало, що через переживання Саймон не зімкнув очей аж до опівночі. Голуба цікавило лише одне, а саме...

— Їжа! — воркотів він, поки Саймон відчиняв вікно. Ще з десяток голубів приземлилися на пожежну драбину. — Їжа! Їжа! Їжа!

— У мене ще немає, — сказав Саймон.

— Є, ще й як є. Пахне, — сказав перший голуб. Він залетів до кімнати і увівся на нічний столик. Решта скупчилися на підвіконні, змагаючись за краще місце. — Їжа! Їжа!

— Дайте мені *спокій*. — Саймон намагався відігнати голубів, але їх прибувало й прибувало. Зазвичай вони йому не заважали. Саймон любив тварин. Їм було байдуже, що він нижчий і хирлявіший за інших дванадцятирічних школярів, і завжди були раді з ним

потеревенити, коли йому хотілося перекинутись із кимось словом. Тільки не цього ранку. Сьогодні турбот і без голодних голубів було повно.

— Якщо ви не підете, то матимете справу з моїм дядьком, а ви знаєте, що він робить із голубами, — сказав він.

Ці слова привели їх до тями, і вони почали нервово презиратися.

— Ми... їжа? — запитав перший.

— Так, мій дядько полюбляє оладки з голубами, — відповів Саймон. — Хіба не чуєте, як пахне тістом?

Перший голуб настовбурчив пір'я і подивився у відчинене вікно. Наскільки Саймону було відомо, Дерріл за все життя не скривдив жодної живої душі (окрім павуків, які ховалися по закутах у коридорі. А Саймон їх не раз попереджав, аж поки не стало запізно). Але єдине правило, яке встановив дядько Саймону, було:

Тримайся подалі від тварин.

Протягом багатьох років Саймон не мав із цим ніяких проблем. Він дуже любив тварин, але ніколи й не мріяв завести домашнього улюбленця, а комах і щурів дядько зазвичай старанно відганяв від квартири. Але все змінилося рік тому, коли одного ранку Саймон прокинувся від голосів, ні-

би хтось увімкнув телевізор на повну гучність. На його подив, то був зовсім не телевізор, а голуби на пожежній драбині за вікном. Не тільки він розумів, про що вони белькочуть, — вони теж розуміли його слова.

І рік була не лише в голубах. Саймон міг розмовляти з котами, які блукали провулком, щурами, що порпались у смітниках, і навіть із комарами, яких відганяв улітку. Він думав, що з'їжджає з глузду, та й досі сумнівався, чи, бува, не збожеволів, — але відтоді тваринам коло нього стало як медом помазано і Саймону ставало дедалі важче тримати це в таємниці від Дерріла.

На щастя, його дядько, високий і широкоплечий чолов'яга, яким Саймон і не сподівався колись вирости, був достатньо дужим і загрозливим, щоб тварини уникали його й без Саймонових попереджень. Саймон не зовсім розумів, чому Дерріл так ненавидів тварин, але був упевнений, що це якимось пов'язано зі шрамами, які вкривали його тіло, зокрема й зі зловісним червоним шрамом через усю ліву щоку. Однак скільки б Саймон не розпитував, дядько так і не зізнався, звідки вони взялися.

— Я принесу вам їжу пізніше, — сказав Саймон голубам. — Зараз не...

Зненацька у вікно увірвався сильний вихор, і кілька голубів, заворкотівши, відлетіли геть. Але не встиг Саймон видихнути з полегшенням, як на їхнє місце приземлився беркут.

Саймон заляк. Він ще ніколи не бачив беркута наживо. Деякі пір'їни в птаха стирчали під дивними кутами, ніби той щойно вибрався із сутички, а ще у нього бракувало одного ока.

Решта голубів нервово презирнулися, і Саймон насупився.

— Послухай, у мене зараз нічого немає. Хіба що за пів години...

— Їжа мене не цікавить, — сказав беркут величним голосом.

— Тоді чого ти хочеш?

Птах повернув голову так, щоб роздивитися Саймона цілим оком.

— Ти у смертельній небезпеці, Саймоне Торне. Якщо ти не підеш зі мною негайно...

— Саймоне! — з-за дверей пролунав грубий голос. — З ким ти говориш?

Дерріл.

Саймон поспіхом зачинив вікно, обірвавши беркута на півслові. На жаль, перший голуб залишився в його спальні, мов у пастці. Саймон кинувся через кімнату, щоб притиснути ногою двері, не даючи Деррілу від-

чинити їх до кінця. Голуба у своїй кімнаті він ще міг би пояснити, але беркут на пожежній драбині — це вже було занадто.

— Що відбувається? — запитав дядько, відкидаючи пасмо темного волосся з очей і роздивляючись кімнату. Голуб на столику посунувся ближче до вікна.

— Нічого, — відповів хлопець із завмерлим серцем. — Я просто збираюся до школи.

За вікном заворкотіли голуби, і Саймон здригнувся. Дерріл зціпив зуби. М'язи на його масивних руках напружилися.

— Ти знову їх підгодовував?

— Я випадково залишив вікно відчиненим у суботу, — зізнався Саймон. — Вони поцупили пів мого бутерброда. — Він не міг розказати Деррілу, що насправді сам віддав свій бутерброд хворому голубу, який не мав сил добути собі харч.

Дядько буркнув:

— Скільки разів тобі казати? Погодуєш їх раз...

— І вони будуть повертатися знову й знову до кінця своїх дурних голубиних днів, — процитував Саймон. — Я знаю. Вибач.

Дерріл ще раз окинув поглядом ту частину кімнати, яку він міг бачити з одвірків, і Саймон міг заприсягтися, що йому вчулося гарчання.

— Просто не відчиняй вікно. Сніданок буде на столі за десять хвилин. Сьогодні тобі треба добряче підживитися.

Щоб пережити сьогоднішній день, Саймону знадобилося б щось більше, ніж їжа. Тут би згодилося хоча б малесеньке, але диво.

— Зараз буду.

Як тільки кроки дядька стихли, Саймон поспішив до вікна, але беркута вже не було. Він закусив губу. Що птах мав на увазі, коли сказав, що на нього чигає смертельна небезпека? І звідки він узагалі знав його ім'я?

Саймон трохи прочинив вікно, щоб голуб міг вилетіти з кімнати.

— На твоєму місці я б тікав звідси світ за очі, поки мій дядько не схрумав тебе на сніданок.

— Світ за очі, світ за очі, — повторив голуб, розправив крила і злетів. Незважаючи на клопоти, які той спричинив, Саймону було шкода, що птах відлітає. Може, голуби й були нахабами, але вони завжди опинялися поруч, коли Саймонові потрібна була компанія.

— Ти повинен розповісти Деррілу про беркута, — запищав тоненький голосок неподалік.

Саймон застогнав.

— Сьогодні мені й без того буде непереливки. Якщо Дерріл дізнається, що я збрехав, мене посадять під домашній арешт на місяць.

Брунатне мишеня видерлося на Саймонову ногу по піжамі.

— Це краще, ніж бути у смертельній небезпеці, що б це не означало.

— І як я поясню це своєму дядькові? Скажу, що мені зозуля таке на вухо накувала? — Саймон узяв мишеня в долоню. — Я буду обережним, Феліксе. Не хвилюйся.

Присівши, мишеня потерло передні лапки.

— Я повинен піти з тобою сьогодні. Хтось має прикрити твою спину.

— Та я в тисячу разів більший за тебе. У разі чого це мені доведеться витягувати тебе з дзьоба.

— Але...

— Ніяких «але». Раптом щось піде не так, я повернуся додому.

Саймон поклав Фелікса на подушку.

— Навіть не думай вмикати телевізор, поки мене не буде. Одного разу Дерріл повернеться додому раніше й упіймає тебе на гарячому. Ти вже, мабуть, здогадуєшся, що він тоді з тобою зробить.

Фелікс набурмосився, а Саймон попрямував до ванної чистити зуби. Вісім місяців